

[Jens Peter Jensen.]

urimeligheder, som man ikke kunne forudse, da forliget blev indgået, nu skal føres ud i praksis til skade for en hel masse mennesker. Jeg er ked af, at den ellers så praktiske og dygtige debattør hr. Morten Lange ikke har kunnet indse det hensigtsmæssige i at tage en drøftelse af de rent saglige ting. Ingen af os kan jo vide, hvor det ender, men dette stivstikkeri tager sig ikke godt ud.

Da tingets højtærede formand for et øjeblik siden efterlyste, om der var flere, der ønskede ordet, blev der ligesom en pause. Jeg havde ventet, at de to udvalgsformænd, som jeg havde appelleret til, ville have benyttet lejligheden til at tage ordet. Jeg gør opmærksom på, at udvalgsformænd ikke er partisoldater, men repræsenterer folketinget i folketingets arbejdsorganer. Det er deres opgave at lede og fordele arbejdet, hvis jeg må benytte en gammel sætning. (*Munterhed*). Det er deres opgave at sørge for, at tingene kommer til behandling. Hvad afholder da de to ærede udvalgsformænd fra at komme herop og meddele, at de er rede til at modtage en anmodning om forhandling og seriøs behandling af de spørgsmål, der måtte komme ind, herunder den redegørelse, der fra anden side er givet løfte om skal komme? Det må dog være rimeligt, at man også kunne inddrage det i tingets arbejdsform.

Jeg beklager, at man ikke har villet lytte til rådet om at trække begge dagsordensforslag tilbage, sådan at vi kunne have fået en rimeligere udgang af debatten og fået afspændt atmosfæren og fået talt om det, der vitterlig personligt vedrører en hel masse mennesker langt ud over den kreds, der i aften kan sidde og more sig over det skuespil, der her foregår. Tænk på tingets anseelse i kredse uden for dette hus.

Da man ikke trækker forslagene tilbage, kan jeg stemme for det af det ærede medlem hr. Niels Helveg Petersen stillede forslag til dagsorden, fordi — jeg gentager — det åbner mulighed for en forhandling.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Jeg er ikke stivstikker. Jeg har givet tilslutning til en dagsorden, som gør det muligt, at vi her i tinget kan forhandle om ting, som muligvis er ude af lod

— jeg ved ikke, om de er det. Det har jeg givet tilsagn om. Hvis der derefter er nogen konsekvenser at drage, så vil jeg være med til at drage dem. Men den almindelige forhandling om boligforligets eventuelle ommøblering har vi ikke haft nogen som helst grund til at gå ind på, for der har ikke været nogen som helst åbenhed fra borgerlig side i denne sag.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*): Der er her i tinget fremlagt to dagsordener. Den første er stillet af hr. Niels Helveg Petersen. Ideen i denne dagsorden er jo, at hele boligproblematikken, det, som med ét ord hedder boligforliget, skal tages op til fornyet forhandling, fornyede overvejelser. Nu kan det jo i sig selv være lidt mærkeligt, at man skulle gøre det, når man ved, at en stor del af dette boligforlig allerede er udmøntet i konkret lovgivning, og at retningslinjerne for resten er afstukket. Hvis der var opstået en ny situation i folketinget, der kunne gøre det berettiget, ja, så var det naturligvis noget, man kunne overveje, men jeg gør opmærksom på, at den ene halvdel af dette ting kun har kunnet være enig om én eneste ting: at gøre, hvad de kan for at sabotere den boligløsning, som socialdemokratiet og socialistisk folkeparti fandt frem til. Man var rygende uenig indbyrdes. Man kunne kun blive enig om at stille nogle betingelser, som man mente kunne irritere og gøre det vanskeligt for socialdemokratiet at blive enig med socialistisk folkeparti. Det er det grundlag, der skulle være for denne dagsorden, og det er et meget dårligt grundlag.

Det blev også sagt af den konservative ordfører, at hr. Grünbaum skulle have været meget afvisende i nogle forhandlinger. Jeg synes, man må sige, at regeringen, herunder også finansministeren, gang på gang har forsøgt at tilvejebringe et forlig, der havde bredere tilslutning end det, der nu engang blev skabt. Men netop på grund af den indre uenighed mellem de tre partier VKR så viste det sig umuligt at opnå en bredere løsning. For man kan vel ikke forlange, at så store og vigtige problemer som boligpolitikken skal kunne løses i en total samdrægtighed fra alle partierne i folketinget. Nej, det var et ønske om at være alternativ og at gøre det vanskeligt for regeringen, der var grundlaget for holdningen hos